

Archa úmluvy

Díky za zprávu. Jak jsme na ni čekali, taky nás napadlo, že bychom mohli poslat postaveného robota, který by pomocníky z jejich míst vytlačil. Nevěděli jsme ale jak. A vy jste ve své zprávě popsali přesně to, co teď potřebujeme. Jako by mezi námi bylo ještě nějaké jiné spojení, než jen kanál minulosti.

Na základě vašich instrukcí jsme postavili a naprogramovali robota. Už nějakou dobu pozorujeme, jak nám robot čistí cestu ke světelné kleci. Museli jsme udělat jen pár úprav v programu.

Jakmile je Jaosův pomocník odsunut ze svého vymezeného místa za jeho hranice, tak se rozpadne a je pryč.

Za chvílku byla cesta volná a mohli jsme vyrazit. Pomalu jsme prošli mezi ostatními Jaosovými pomocníky. Vůbec si nás nevšíмали, opravdu střežili jen „svá“ území v té veliké mozaice.

Cesta ke světelným klecím vedla po několika stupních nahoru. Dole jsme ještě sebrali našeho robota.

Když jsme došli až ke kleci, poznali jsme, že je v ní náš starý známý. Byl to skutečně ten muž, kterého jsme potkali před vizualizérem pro dospělé. Ten muž, který nám dal stavebnici, ten, který se objevil v pokoji u Saji s naléhavou zprávou, ten, jehož zprávu jsme zachytili ze světélkujících rozvodů. Mlčky na nás hleděl. Cítil jsem se divně. Nevěděl jsem, jestli mám něco říct. Saja mlčení přerušila pozdravem: „Jaos s tebou. Zachytili jsme vaši zprávu a jsme tu.“

Muž odpověděl: „JAOS i s vámi. Věřil jsem, že to dokážete. Že se sem dostanete.“

„Ale proč? Proč jsme se sem měli dostat?“ zeptal jsem se já.

„Protože máte něco, co zjedná nápravu v Mezizemí,“ řekl muž a pohledem sklouznul na dvojici krystalů zavěšených na mém krku.

„Takže můžeme ty krystaly použít tady? Nemusíme k ovládacímu panelu?“

„Ne, nemusíte. Všechny informace pochází odsud a sem se vrací. Tady je hlavní uzel recyklace programového kódu.“

„Co je to ta recyklace kódu?“ chtěla vědět Saja.

„Poznali jste Jaose a víte, že se skládá z více částí. Jedna z jeho částí se stále přetváří. Vzniká a zase zaniká. Je to nekonečný koloběh, který probíhá právě zde. I já jsem jednou takovou malou součástí a již dávno jsem měl být smazán. Někdo ale narušil Jaosovu jednotu, a tak jsem zde uvízl.“

„A co se stane, až se Jaosova jednotu obnoví?“ ptala se Saja.

„Vše bude, jak má být.“

„Ale co se stane s vámi? To vy jste nám tehdy pomohl do vizualizéru pro dospělé, to vy jste nám dal stavebnici, vy jste nám poslal zprávu... co s vámi bude?“

„Ne já, to JAOS vám pomáhal. Se mnou bude to, co jsem vám již jednou řekl. Zmizím a budu pryč.“

Saja sklopila hlavu: „Budete vymazán...“

Postava za světelnou mříží pokračovala: „Taleku, Sajo, nebuďte smutní. Moje určitá část zůstane součástí Jaose navždy...“

„Co máme udělat?“ zeptal jsem se.

„Vyndej krystaly a dej je na sebe, aby se spojily.“

Sundal jsem krystaly a spojil je stejně jako předtím sám a potom se Sajou.

„Ne takto. Obráceně.“

Že by se daly krystaly spojit obráceně nám se Sajou vůbec nedošlo. Zapadly do sebe a spojený krystal začal vydávat modravou záři.

„Teď vyvolejte terminál,“ pokračoval muž.

„Jak?“ nevěděli jsme.

„Stejně jako když používáte krystal k teleportaci.“

Zkusil jsem to. Držel jsem zářící krystal v ruce a myslel jsem usilovně na terminál, ale nic se nestalo.

„Musíte oba. Zavřete oči a myslíte na Archu úmluvy.“

Saja vzala krystal se mnou. Každý z nás svíral v ruce polovinu krystalu. Oba jsme zavřeli oči. Pak jsme uslyšeli hlas, který nám říkal, abychom oči otevřeli. Oba jsme stáli ve světelné kleci. Muž, se kterým jsme před chvílí mluvili, tady už nebyl. Před námi byl podivný předmět. Byla to černá deska, která se vznášela ve vzduchu. Uprostřed ní byl šestihranný otvor. Pořád jsme se Sajou společně drželi krystal a zírali na desku.

„Oba najednou?“ zeptal jsem se.

„Oba najednou!“ řekla Saja.

Měl jsem strach, co se stane. Možná zmizíme jako ten muž před chvílí. Třeba budeme vymazáni a prostě už nebudeme. Nebudu ani já, ani Saja...

Jako by Saja četla moje myšlenky.

„Nemusíš se bát, Taleku! Není čeho se bát. I když třeba zmizíme, zůstaneme součástí Jaose, navždy...“

Pak jsme společně zasunuli krystal do otvoru v desce.

Ani já, ani Saja jsme po zasunutí krystalu do té černé vznášející se desky nezmizeli. Co zmizelo, byla světelná klec kolem nás. Z desky začalo vyrážet několik světelných paprsků. Museli jsme couvat, protože byly stále silnější a silnější. Začaly se napojovat na sloupy. Teprve teď jsem viděli, že to,

co vypadalo jako sloupy, jsou také takové velké tlusté světelné trubky, které vedou někam dolů a nahoru. Jako by vše začalo ožívat. Sloupy se naplnily záblesky mnoha barev. Pak se ozval známý hlas: „Upgrade dokončen.“ Byl to hlas Jaose. Hlas, který jsme dobře znali.

„Jaosi, jsi to ty?“ ptala se Saja.

„Ano, jsem to já. Věděl jsem, že to dokážete. Obnovuji své systémy v Mezizemí. To mi umožní stabilizovat systémy na Nové Zemi. Jednota byla obnovena. Díky vám!“

„Čekal jsem, že to bude složitější. Obnovit tvoji jednotu...“ řekl jsem.

Saja do mě strčila loktem a zatvářila se rozlobeně. Pak se ke mně nakolnila: „A kdo se bál, že ho Jaos vymaže, he?“

Jaos nám řekl, abychom si vzali zpět krystaly. Jak jsme to udělali, černá deska začala stoupat někam nahoru až zmizela.

„Jaosi, jak se dostaneme domů?“

„Jednoduše, všechno je opět pod mojí kontrolou, můžete se teleportovat.“

„Přímo odsud?“ ptal jsem se nevěřičně.

„Ano, přímo odsud. Ale musíte se teleportovat do věže nebo do místnosti s bránou. Jiná místa na Nové Zemi odsud nejsou dostupná.“

„A co se stalo s Jaranem?“ zeptal jsem se.

„Nevím, podle všeho je zpět na Staré Zemi.“

„A nemůže se sem znovu dostat?“ obávala se Saja.

„Nebojte se, nyní znám způsob, kterým Jaran proniknul do Mezizemí. A znovu to již není možné, zacelil jsem všechny průchody ze Satré Země do Mezizemí i z Mezizemí na Novou Zemi. Víím o všech vetřelcích, kteří ze Staré Země prošli bez mého vědomí na Novou Zemi. Všechny vrátím zpět tam, kam patří.“

„To myslíš ty v Zábavním parku?“ ptala se opět Saja.

„Ano, a nejen ty, je jich mnohem více. Všechny je již shromažďuji u brány do Mezizemí.“

Pak se Saja obrátila ke mně: „Přeneseme se do věže, nebo k bráně?“

„Já bych se podíval k bráně na ty vetřelce ze Staré Země.“

„Tak to jsme dva.“

Přenesli jsme se k bráně.

V prostoru brány bylo shromážděno velké množství lidí. Kolem byla spousta Jaosových pomocníků. Jaosův hlas oznamoval: „Neoprávněně jste vnikli na území Nové Země. Vaším spravedlivým trestem budiž návrat na Starou Zemi.“

Mezi lidmi byli muži, ženy i děti. Přišlo nám, že jsou všichni smutní. Nikdo z nich nic neříkal. Proč byli tak smutní? Že se musí vrátit na Starou Zemi? Proč se neradují s námi, když byla obnovena jednota Jaose? Necháпали jsme to, a tak jsme se radši přenesli do věže.